

Diakonské STŘÍPKY

Občasník Diakonie ČCE - střediska v Brně

4/2017

Milí čtenáři, přátelé brněnského střediska, je tu doba předvánoční, adventní. Pro někoho je to období radostného očekávání, pro jiné období bilancování a zklidnění a pro spoustu lidí také období hektických příprav na Vánoce.

Adventní čas. Postupně, každou neděli zapalujeme jednu svíčku na adventním věnci, až hoří všechny čtyři. Období adventních týdnů můžeme prožít různě a nezáleží pouze na tom, zda jsme věřící, hledající či ateisté, zda jsme malí či velcí. Zkusme ho prožít plnými doušky. Vnímejte to dobré a pozitivní kolem nás všemi smysly.

Adventní chvíle Vám mohou zpříjemnit a zpestřit také Diakonské střípky, které právě držíte v rukou. Dočtete se třeba o velkých opravách

v Letovicích, které jsme si tam nadělili k výročí. Můžete se s námi vrátit na VI. Bienále pro Diakonii, které se konalo v Blahoslavově domě po čtyři listopadové dny. Poutavým čtením je rozhovor s klientkou nosivského chráněném bydlení, která slaví krásné životní jubileum. Toto a ještě mnoho dalšího je pro Vás připraveno v posledních letošních střípčích.

V závěru svého krátkého pozdravu Vám všem děkuji za veškerou podporu, kterou nám věnujete, ať už se jedná o pomoc finanční, materiální či přímluvné modlitby. Přeji Vám poklidný adventní čas a radostné a požehnané Vánoce.

Lenka Svobodová

VI. Bienále pro Diakonii je za námi

Čtyři dny intenzivní práce, ale i zábavy a především dobročinnosti. VI. Bienále pro Diakonii, které probíhalo od 23. do 26. listopadu v Blahoslavově domě v Brně, propojilo obrovské množství lidí. Bylo to osmnáct autorů, kteří věnovali na dobročinnou aukci a prodejní výstavu svá umělecká díla, patnáct moravských vinařství - věnovala víno do benefičního koštu, pražírna kávy Doubleshot - obětovala čas i materiál pro kávovou seanci, hudebníci, kteří koncertovali zadarmo, jeden šachový mistr a úžasných pět desítek dobrovolníků, kteří se postarali o kde co - od instalace výstavy, přípravu občerstvení, službu v šatně až po závěrečný úklid prostor. **Výtěžek z prodeje umění, výrobků našich hendikepovaných klientů, ze vstupného dosáhl po odečtení nutných nákladů sumy 200 tisíc korun. Letovičtí klienti tak mají o krok blíž k pořízení auta bez barrier. Děkujeme všem, kteří přispěli k tomu, aby se tato společenská benefiční akce mohla odehrát. Děkujeme i těm, kteří sáhli do svých peněženek a přispěli finančně zakoupením některého z obrazů nebo zaplacením vstupného na některý z koncertů.**

Za dva roky snad zase na viděnou při VII. Bienále pro Diakonii!

Jak nejlépe pečovat o člověka s počínající Alzheimerovou chorobou

Centrum denních služeb Brno, Hrnčířská 27, 602 00 Brno;
Tel.: 541 248 401

Rozhovor s Hanou Prchalovou

Jak ovlivní chod rodiny, onemocní-li Alzheimerovou chorobou jeden její člen?

Zásadně. Změní se chod a život celé rodiny, která se do péče zapojí. Nemocný sám si to v prvním stadiu ani vlastně neuvědomuje, ale rodina si postupně všimá, že babička nebo dědeček je zapomnětlivý, že bloudí, hledá věci. Nemocný člověk to často popírá, nechce jít k lékaři, protože se cítí být normální a většinou podezívá okolí, že si vymýšlí. Takže od rodiny pochází první impuls na to, aby se člověk nechal vyšetřit.

Jak lze problémy pozitivně ovlivnit správnou komunikací, jde to?

Věřit nemocnému, nevyvracet mu jeho, pro nás nesmyslné, nápady, vyslechnout ho a být pozitivně naladěný. Jde především o trpělivost. Nemocný člověk bude vyprávět zmatené příběhy, ale když mu to ostatní začnou vyvracet, bude nervózní a může se projevit i agresivita. Podstatné je nevyvracet, nevysvětlovat, spíše pozornost komunikací odvést někam jinam. Nepoužívat označení, že je popleta, že něco dělá špatně. To je jedna z věcí, ve které rodina nebo pečující chybují.

Doporučila byste třeba nějakým způsobem upravit denní režim, aby člověk s demencí zvládal alespoň základní věci?

Upravit co nejmíň. Každý z nás máme nějaký stereotyp. To je třeba zachovat, zachovat režim dne, na který byl člověk zvyklý. Čím víc danému člověku vneseme něco nového, tím je zmatenější. Nejhorší věc, kterou rodina může udělat, že člověka s počínající demencí přestěhuje k sobě. Tím ho vytrhne z jeho prostředí, na které byl zvyklý. Pro pečujícího člověka je to pohodlnější, ale nemocná osoba tak opouští byt, ve kterém žila 40, 50 let a musí začínat znovu. Hledá koupelnu, toaletu, neví, kde je kuchyň, jak je zorganizována.

No vidíte, myslela bych si, že tohle je spíš vstřícný krok, když si rodina vezme nemocného člena rodiny k sobě.

On je tak najednou vytržený ze svého prostředí, kde měl své známé, obchody, kam byl zvyklý celý život chodit. A najednou vlastně nemůže nikam, protože to na nové adrese nepoznává. Spousta nemocných má naučenou jednu trasu, po které chodí, takže procházku třeba zvládnou sami. A když se přestěhují, nejsou schopni dojít nikam. Starý člověk už se tak

jako tak hůř učí a natož pokud má nastupující demenci. Je nutné co nejméně narušovat i průběh dne. Pokud byl člověk zvyklý vstávat v devět hodin a příbuzní ho kvůli svým povinnostem najednou budí v osm, je to velký zásah do rituálu. Pro chod rodiny to může být náročné, ale měla by se co nejvíce přizpůsobit nemocnému člověku.

A jak je to s lidmi, kteří o pacienta s demencí pečují? Také by se neměli měnit?

Okruh lidí je pro pacienta velmi důležitý a je nezbytné, aby se o postiženého člena rodiny nestarala jen jedna osoba. Většinou, bohužel, zůstává tato péče jen na jednom příbuzném. Ale je důležité, aby do péče byla zapojena celá rodina, přátelé, které člověk má. Dementní člověk v dalším stádiu už třeba nedokáže pojmenovat všechny známé lidi, ale pozná jejich obličeje, jen už s nimi neumí mluvit. Je důležité kontakt s blízkými udržet co nejdéle.

Existují nějaké aktivity, lék, který zpomalí postup počínající demence?

Co bych možná doporučila úplně na začátku – trénovat paměť. Ať už je to luštění křížovek, to je základní trénink, nebo jiná procvičování. A důležité je zůstat aktivní a pokud možno pozitivní. Být v kontaktu s lidmi a věnovat se svým koníčkům, zájmům a dělat si radost. Existují i doplňky výživy, Ginkgo biloba a jiné další.

Zkusme tedy shrnout, jak s osobou s demencí hovořit - jaké výrazy volit, jakým způsobem s tím člověkem mluvit, jak tedy nejlépe komunikovat s tím člověkem?

Myslím, že mluvit s ním lze úplně normálně. Nevysvětlovat, nepoužívat složité výrazy, nepopisovat, a pokud něco popisujeme, tak to názorně ukážeme. Když mu chceme říct, ať si uvaří čaj, tak mu čaj ukážeme, přímo krabičku s čajem. Takový člověk si hůř spojuje pojem s určitou věcí, takže budme konkrétní a názorně ukazujeme.

Dá se to nějakým způsobem přirovnat k dětem? Když to takto vysvětlujete, připomíná mi to, jak mluvíme s dětmi.

Je to podobné, akorát u dospělých na to nejsme zvyklí, protože od dospělého očekáváme, že to zvládne sám, protože to celý život uměl. A o to snáze naše trpělivost přeteče a nedokážeme adekvátně a smysluplně reagovat. Je třeba připustit si, že dementní osoba nedělá naschvály, že si neobouvá levou botu na pravou nohu naschvál a podobně.

Takže nejdůležitější je trpělivost a občas napočítat do desíti, než začneme reagovat rozčileně.

Trpělivost je strašně důležitá, a někdy je třeba počítat i do dvaceti.

S jakými těžkostmi se setkáváte? Co je nejzásadnějším problémem v péči o dementního člověka?

Zásadním problémem je to, že rodina se nechce podělit o péči. Příbuzní mají pocit, že to všechno musí zvládnout sami. Je to náročné i v tom, že ne vždy to zvládají dobře. Je na místě využívat i jiné služby, protože každý člověk má nějaké limity a neměla by ho péče o nemocného totálně vyčerpat.

Celý rozhovor s Hanou Prchalovou najdete v internetovém archivu ČRo Brno - Apetýt 5. 10. 2017.

Klienti Chráněného bydlení Ovečka na pobytu v přírodě

**Chráněné bydlení Ovečka, Hrnčířská 27, 602 00 Brno;
Tel.: 730 162 177**

Ve druhém zářijovém týdnu se mi naskytl velmi zajímavá příležitost, účastnit se spolu se šesti klienty Chráněného bydlení Ovečka týdenního rekreačního pobytu ve středisku Sola Gratia v Bystřici pod Hostýnem. V pondělí před polednem jsme společně vyrazili na autobusové nádraží, odkud jsme vyjeli do Bystřice pod Hostýnem. Cestu si krátil každý po svém. Někdo si četl, jiný podřimoval, někteří si společně povídali, dvouhodinová cesta rychle utekla. Na nádraží do Bystřice pro nás přijela paní vedoucí ze střediska Sola Gratia. Ubytování jsme byli po dvojicích, v objektu Chaloupka.

Během pobytu jsme podnikali procházky na houby a po okolí, každý večer jsme hráli společenské hry a jednou jsme si vyzkoušeli protahovací cvičení s hudbou, které jsem si pro klienty připravila. Nebylo totiž vhodné

počasí na procházku, ani jinou zábavu venku. Na úterním programu byla procházka do Bystřice, kde jsme si koupili pohlednice, abychom je poslali našim přátelům. Někteří z nás se šli podívat také na vojenskou výstavu. Na středeční odpoledne jsme si naplánovali výlet na Hostýn. Počasí nám však nepřálo, proto jsme se zde nemohli dlouho zdržet a část výpravy se vydala nejbližším autobusem zpět. Ti odvážnější se vydali dolů z kopce pěšky. Šli jsme lesem a byla to velmi příjemná procházka.

Nejvydařenějším dnem byl čtvrtek. Počasí nám opravdu přálo, a proto jsme se mohli po obědě opět vypravit do města, abychom si společně zahráli minigolf. Hra všechny bavila. Nejvíce se ale dařilo Hance a Ivaně, měly z toho obrovskou radost. Po cestě zpět nás mírně vydělala blížící se bouřka, ale stačili jsme se vrátit dřív, než se spustil déšť. Pátek se již nesl v duchu příprav na odjezd domů. Po obědě nás opět ochotná paní vedoucí odvezla na nádraží, odkud jsme se vraceli do Brna. Myslím, že se pobyt vydařil. Každý měl možnost odpočinout si a užít si klima mimo Brno. Osobně bych ráda touto cestou poděkovala kolektivu brněnského střediska Diakonie, že mi umožnil se tohoto výjezdu účastnit, a také klientům, že mě mezi sebe tak vřele a bezproblémově přijali.

Pobyt pro mne byl příjemnou zkušeností a přínosem do budoucího pracovního života.

Napsala Markéta Petrášová - praktikantka

Naše pobočka v Letovicích slaví 10 let

**Centrum denních služeb Letovice, Alšova 3, 679 61 Letovice,
T: 739 244 873**

V září 2017 si připomněla letovická pobočka brněnského střediska Diakonie právě 10. výročí fungování. Proto se ohlédneme do minulosti. V roce 1990 vznikla misijní a charitativní společnost Agape, která od září 1991 otevřela na ulici Alšova 3 stacionář se školou pro děti se zdravotním postižením. Mezi přední zakladatele patřili manželé Kotoučkovi, manželé Tomešovi, manželé Sabolovi a Eva Palánová (nyní Nováková). Petr Kotouček, který tento projekt řídil, vzpomíná na to, jak získal první prostředky na fungování zařízení: „... vzal jsem syna Michala na invalidním vozíku a jeli jsme do Prahy na Ministerstvo financí. Tehdy nás na vrátnici pokynem ruky pustili dál, tak jsme vstoupili a chodili ode dveří ke dveřím s tím, že potřebujeme peníze pro stacionář se školou. Nakonec jsme došli k jedné paní, která dala Michalovi sodovku a pověděla, že ty peníze na ministerstvu jsou, a že ona je sežene. Nakonec se vrátila s tím, že je vše zařízené, a když jsem se vrátil tentýž den domů, tak už manželka věděla díky mnoha telefonům z okresního úřadu, že peníze dostaneme...“.

Na provoz přispívali i sponzoři. V této oblasti je třeba uvést podporu, která se dostávala ze Švýcarska a Holandska. S přibývajícimi lety se dařilo budovu zvelebovat. Děti po ukončení základní docházky pokračovaly v praktické škole a v dílnách. Také se otevřelo modelové chráněné bydlení v době, kdy ještě tento pojem neměl žádnou oporu v legislativě. Klienti zde bydleli po určitý časový úsek, aby si postupně nacvičovali samostatný způsob života.

V roce 2007 Agape přestalo provozovat toto zařízení. Petr Kotouček se zamýšlí nad důvody takového kroku: "... 10 let jsme připomínkovali ministerstvu návrh nového zákona o sociálních službách. Ten nakonec smetli ze stolu a udělali takový, který nevyřešil financování a zkomplikoval život samotným poskytovatelům, klientům a jejich rodičům ... Na nutnou administrativu bychom museli přibrat dalšího člověka. Každý rok jsme žebrali peníze na provoz ..."

Od září 2007 převzala Diakonie ČCE – středisko v Brně pod svá křídla tento provoz určený pro dospělé lidi s mentálním a kombinovaným postižením. Začalo zde fungovat centrum denních služeb, které navázalo na předchozí stacionář. Od roku 2010 jsme otevřeli chráněné bydlení v podkrovních prostorech pobočky. Nyní dochází do centra 13 klientů a bydlí tu 9 lidí. Provoz zajišťuje 9 stálých pracovníků. Dohodami o provedení práce řešíme úklidy, údržbu a nutné zástupy v péči. Letovická pobočka je nedílnou součástí brněnského střediska Diakonie, které poskytuje servis v podobě vedení účetnictví, propagace, vyjednávání financí na úřadech apod. Výše uvedené výročí slavíme netradičně, ale myslíme si, že z této oslavy budeme mít radost všichni, klienti, pracovníci i ti, co nás přijdou někdy navštívit. S finančním příspěvím Evangelické církve v Bádensku a Evangelické církve v Porýní opravujeme přízemní prostory v centru denních služeb. Jde o velké zásahy, měníme elektrické rozvody, opravujeme vodovody, kanalizaci, omítky, stropy, podlahy. Fungl nová bude také kuchyně s jídelnou a nábytek ve společných prostorech. Vzhledem k probíhající rekonstrukci letos neuspořádáme tradiční vánoční posezení pro veřejnost. V roce 2018 ovšem zorganizujeme nějakou akci, během které bude možné si prohlédnout zmodernizované prostory. Ty nám umožní kvalitnější péči i to, abychom se tam všichni cítili příjemně a dobře. Je zřejmé, že za uplynulých 28 let bylo třeba mnoho víry, lásky a odevzdání se, aby se dařilo pomáhat potřebným. Děkujeme tímto všem, kteří k tomuto dílu jakkoli přispěli a stále přispívají.

Pečovatelská služba – rozhovor s pečovatelkou Evou

Pečovatelská služba Brno, Hrnčířská 27, 602 00 Brno;
Tel.: 775 747 281

Co všechno vlastně obnáší práce pečovatelky?

Především zájem o druhého člověka, každý to přirozeně nemá v sobě, někdy to dá hodně práce.

Dále pak nastavení se na tempo klienta. Jako třetí v pořadí důležitosti vidím zodpovědnost za provedenou práci - často necháváme klienta v bytě samotného a víme, že my pečovatelky přijdeme zase až za pár dní.

Pak je to také profesionalita, co se týká vztahů s klientem, rodinou a kolegy. No a konečně jsou to jednotlivé úkony - doprovody na úřady, nákupy, k lékaři, do parku, úklidy běžné týdenní i ty sezónní.

Jak jste se dostala k práci pečovatelky? Jak dlouho se této profesi věnujete?

Roli pečovatelky jsem si vybrala již velmi brzo, přestože jsem původní pro-

fesí zdravotní sestra. Oproti školní praxi, kdy časová dotace byla úměrná počtu pacientů na 1 pracovníka, jsem v reálném pracovním prostředí zjistila, že zdravotní sestra má ve své pracovní náplni „pouze“ dokumentaci, odběry, injekce, infuze, léky, jídlo. Ale duše a srdce klienta zůstává někde daleko vzadu. A s tím se neztotožňuju. Bůh - možná osud mi nabídl možnost poznat a starat se o děti s kombinovaným postižením v jednom malém rodinném stacionáři. Zde jsem se věnovala těmto dětem od A do Z, což mě naplňovalo. Po asi 5 letech jsem se ale cítila vyčerpaně a věděla jsem, že už svoji práci nedělám dobře, proto jsem změnila vzduch a šla pracovat asi na rok a půl do továrny. Tam jsem opět nabrala duševních sil a po nějaké době jsem naznala, že mi práce s lidmi chybí a v té době jsem potkala svoji budoucí kolegyni, která mi o tomto zaměstnání pečovatelky u seniorů v terénu řekla. No a od roku 2011 dělám tuto práci a jsem opět spokojená na svém místě

Jakou radu byste dala někomu, kdo se rozhoduje, zda bude pečovat o někoho blízkého?

Rozhodně si myslím, že je zdravé, dobré pro obě strany, aby při péči o blízkou osobu měly obě strany, jak pečující, tak opečovávaný, možnost poradit se s člověkem „z branže“, který ví o různých možnostech způsobu péče, o pomůckách, příspěvcích a podobně.

A také je pro obě strany důležitý kontakt s někým cizím, objektivním, který není zatížen vztahy v rodině.

Které vzdělávací kurzy byly nejprínosnější pro vaši práci pečovatelky?

Kurz o syndromu vyhoření, kurz o komunikaci s klienty i s rodinou a kurzy o nastavování si hranic ve vztahu klient - rodina klienta

Práce pečovatelky je náročná psychicky i fyzicky. Kde čerpáte nové síly?

Čerpám z hudby, přírody, fyzické práce na zahrádce, doma, ze vztahů s přáteli, z modlitby.

Změnil se váš pohled na stáří, na staré lidi?

Určitě, ale myslím, že se to nestalo příchodem do této mé profese. Je to proces na celý život, jako ve všech oblastech, co se týká názorů, protože člověk s věkem, tedy s přibývajícím zkušenostmi, moudří.

A jak to máte s „odcházením“ klientů? S umíráním a každodenní konfrontací s faktem, že klienti jsou na sklonku života? Není to frustrující?

Někdy je to těžší, někdy lehčí. Asi to souvisí se stavem klienta, ve kterém se nachází, na stavu jeho duše, vztahů s rodinou, bolestmi těla i duše. Potřebuju mít pocit, že má ten člověk klid, že je smířen se životem i se smrtí. Šla jsem do této profese s tím, že vím, o jakou cílovou skupinu budu pečovat a co to přináší. Někdy se s tím ale těžko smírjuje, když odejde někdo, kdo měl třeba nádherný úsměv, nebo se vás ptá vždy ale naprosto vždy na stejnou otázku a vy tam chodíte každé ráno několik let a začínáte den spolu s tím člověkem. To pak chybí.

O kolik klientů pečujete v průběhu jednoho týdne? A máte mezi klienty své oblíbence?

Denně máme čtyři až šest klientů, někdy jen tři a když zpracováváme dokumentaci, tak někdy třeba jen dva. Pokud je otázka mířena na to, kolik různých klientů máme během týdne, tak je to taky pokaždé jinak, ale podle mého rozpisu tento týden můžu říct, že jen 9, protože se mi dost opakují tento týden, k někomu chodíme třeba 2x nebo i 3x denně. Rozhodně se to často mění a je to dobře. Právě kvůli té oblíbenosti, která často vzniká na straně klienta, naopak u nás pečovatelek může vzniknout brzo alergie, nebo ponorka, snad rozumíte. Samozřejmě k někomu chodím raději, k někomu méně, ale občas se stane, že se to změní a je to zanedlouho přesně naopak. Ten, koho máte oblíbeného, vás najednou začne rozčilovat a tam, kam jste chodili neradi, se dozvíte něco, co vás k tomu člověku přiblíží. Nebo se stane něco záporného, někdy může vzniknout i roztržka a po bouři je pak krásně, vzduch se vyčistí.

A co je pro vás na této práci nejtěžší?

Nejtěžší na mojí práci mi přijde pokaždé něco jiného. Někdy je to zápach nebo horko v bytech klientů. Někdy je to dokázat brát svého klienta takového, jaký je a nechtít ho měnit. Někdy je nejtěžší přijít včas a někdy je těžké komunikovat dobře s rodinou.

Evo, děkujeme za rozhovor a přejeme Vám i Vaším klientům co nejvíc sil a Božího požehnání.

Paní Svobodová slaví kulatiny

Vinohradská 486, 691 64 Nosislav; Tel.: 737 218 420

V chráněném bydlení jste od úplného začátku, jste zde spokojená?

Byla jsem zde jako druhá obyvatelka. Po smrti manžela jsem byla dva roky sama doma. Mám hodnou rodinu a všichni za mnou chodili, mají ale svoji práci, takže i když mě navštěvovali, kdy mohli, cítila jsem se sama. Manžel dokud mohl, a syn pomáhali při přípravě stavby bydlení. Budování tohoto zařízení se u nás doma diskutovalo po celou dobu, co se stavělo. Když byl dům hotový a já dostala možnost sem jít bydlet, dlouho jsem se nerozmýšlela. A bylo to dobré rozhodnutí. Mohla jsem tak zůstat v Nosislavi. Narodila, jsem se zde, poznala jsem zde svého muže, vychovala jsem zde své děti a je pro mě moc důležité, že zde mohu být i nyní, když potřebuji, aby mi někdo pomáhal.

Co se vám v bydlení líbí?

Jsem moc ráda, že jsem zde ve společnosti. Mám si zde s kým popovídat. Jsou zde asistentky, které mi pomohou a jsou zde další klientky, se kterými si mohu popovídat. To je pro mě důležité, že nejsem sama. Když zas ale chci mít klid, tak mám soukromí ve svém pokoji. Pustím si televizi a nikoho neruším.

Líbí se mi výlety, na které společně jezdíme. Zprvu se mi nechce, protože se hůř vypravuji a hlavně po ránu je to náročnější. Ale pak jsem moc ráda, že jsem se přemohla a jela jsem. Posledně jsme byli v Čejkovicích a bylo to moc hezké. Prohlédli jsme si, jak se vyrábí čaje a pak jsme šli do kavárny, kde jsme je ochutnali. Měli jsme v plánu jet ještě do židlochovického zámeckého parku, ale už je špatné počasí, tak tam pojedeme až na jaře. Tam se těším, mám na tento park vzpomínky z dětství. Když přijel prezident Beneš do Židlochovic, tak jsem mu zde mávala.

Je něco co byste změnila?

V bydlení bych neměnila asi nic. Všude je něco. Občas si něco řekneme, ale to k tomu patří a nemělo by se o tom mluvit dál.

V prosinci vás čeká oslava vašich kulatých narozenin. Těšíte se?

Těším se, ale dělá mi to i starost. V sobotu máme oslavu ve sboru, s rodinou a pak v neděli bych chtěla mít oslavu tady v bydlení. Bude to ale spousta lidí. Jsem moc vděčná za svůj věk, i když na druhou stranu někdy jsem

smutná, když se podívám na svoji svatební fotografii a zjišťuji, že málo z těch, kdo byl na mé svatbě, je ještě mezi námi. Jsem ale ráda, že jsem se takového věku dožila a i když to není vždy lehké, že stále mohu chodit a přes zdravotní potíže, které mě trápí, se mohu radovat z prožitého dne.

Brněnské středisko Diakonie přeje paní Svobodové vše dobré a mnoho Božího požehnání.

Kontaktní místo České alzheimerovské společnosti ČALS – jak jsme se účastnili Brněnských dnů pro zdraví

26. a 27. září jsme se zapojili do Brněnských dnů pro zdraví a to testováním paměti a workshopem o komunikaci s demenční osobou.

V rámci testování jsme vyšetřili paměť dvanácti lidmi. Ti, kteří se nemohli dostat v těchto dvou dnech na vyšetření, se rádi objednali na další termíny v průběhu zbytku roku. Jako každý rok, zájem byl veliký. Ale vyhovět všem bylo možné právě díky tomu, že vyšetření paměti provádíme celoročně. Tyto dva exponované dny mají spíše osvětový charakter.

26. září pak proběhl pod vedením Kláry Šenkyříkové a Jany Gomolové v odpoledních hodinách v Blahoslavově domě workshop „Komunikace s osobou s demencí“. Přišlo 22 informací chtivých posluchačů. Převážná část z nich měla praktické zkušenosti s péčí o blízkého s demencí. Někteří přišli i v doprovodu nemocného, jiní se chtěli dozvědět obecně, jak se tato nemoc projevuje. „Setkání jsme pojaly interaktivně. Na začátku jsme se ptaly jednotlivých účastníků, co by je konkrétně zajímalo. Z odpovědí jsme vyhodnotily, o jaké informace byl největší zájem, a tam jsme také v povídání směřovaly. Snažily jsme se dotknout všech podstatných témat, například – jak přimět nemocného k pravidelnému jídlu a pití, jak čelit nežádoucím chování nemocného, převrácenému spánkovému režimu, utíkáni, depresím, podezřívavosti, dále co dělat, když nechce demenční člověk spolupracovat. Zájem byl taky o informace o tom, kdo může pomoci s péčí o člověka s demencí.“ dodává k setkání Bc. Klára Šenkyříková.

Toto téma je tak obsáhlé, že dvě hodiny nestačily ani zdaleka, ale podstatné bylo alespoň trochu podpořit pečující, že jejich každodenní boj o důstojný život jejich blízkých s demencí, stojí za to. Testování paměti ovšem nenabízíme jen jako součást Brněnských dnů pro zdraví, ale jde o stálou službu, kterou naše Kontaktní místo ČALS poskytuje **zdarma a nepřetržitě**. Zájemci o testování, trénování paměti a další konzultace se mohou objednat u Bc. Kláry Šenkyříkové na telefonním čísle: **734 166 378 vždy v pracovní den mezi 13. a 15. hodinou. Výsledek testování ukáže, zda jsou Vaše potíže závažné a zda je třeba se objednat k odbornému lékaři.**

Zvěstují vám velikou radost,
radost pro všechny lid:
V městě Davidově se vám
dnes narodil Spasitel
- to je Kristus Pán. (Lk 2, 10-11)

Přejeme Vám plno
radosti a lásky v roce 2018.

Diakonie
Českobratrské církve evangelické

Občasník Diakonské střípky vydává
Diakonie ČCE – středisko v Brně, Hrnčířská 27, 602 00 Brno
Tel.: 549 242 279
e-mail: brno@diakonie.cz
číslo účtu: 1344426309/0800
web: www.brno.diakonie.cz
FB:
www.facebook.com/DiakonieCCEstrediskovBrne/
www.facebook.com/letovickadiakonie/
www.facebook.com/DiakonieNosislav/
Toto číslo vyšlo 6. 12. 2017

Diakonie
Českobratrské církve evangelické